

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 005205 16 Кж
Бања Лука, 20.10.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Б.Н., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Т.Т. из В., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005205 15 К од 27.7.2016. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички јавни тужилац Бранко Митровић и бранилац оптуженог, а у одсуству, уредно обавијештеног оптуженог, донио је дана 20.10.2016. године,

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Б.Н., те потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005205 15 К од 27.7.2016. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005205 15 К од 27.7.2016. године, оглашен је кривим оптужени Б.Н., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 2. и 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), те је, примјеном одредби члана 38. и 39. КЗ РС, осуђен на казну затвора у трајању од 7 (седам) мјесеци. На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је ослобођен обавезе да накнади трошкове кривичног поступка.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог, адвокат Т.Т. из В., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда укине или преиначи и оптужени ослободи од кривичне одговорности.

У одговору на жалбу, у смислу одредбе члана 316. ЗКП РС, окружни јавни тужилац из Бијељине, предложио је да се жалба одбије, као неоснована.

У сједници вијећа, која је одржана у одсуству, уредно обавијештеног оптуженог, у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући код приговора и приједлога садржаних у образложењу. Републички јавни тужилац је предложио да се жалба браниоца оптуженог одбије, као неоснована, и првостепена пресуда потврди.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Нису основани аргументи изнесени у жалби, у прилог тврдњи да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке к) ЗКП РС, у форми неразумљивости изреке пресуде и њеној противријечности са датим разлозима о одлучним чињеницама, те потпуном изостанку таквих разлога. Наиме, изрека побијане пресуде је разумљива, са јасним чињеничним описом радњи оптуженог, у виду кршења наведених бланкетних прописа и такав опис радњи у свему је усаглашен са разлозима о одлучним чињеницама датим у образложењу побијане пресуде за закључак о узроку предметне саобраћајне несреће. Оцјеном доказа за изведене закључке, супротно аргументима из жалбе, није учињена повреда одредбе члана 295. став 2. ЗКП РС, и тиме битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС, обзиром да су докази, изведени на главном претресу, оцијењени појединачно и у међусобној повезаности, управо на начин како то прописује цитирана законска одредба. Правилност такве оцјене је овај суд испитао у оквиру жалбених приговора којима се оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде.

Нису основани ни аргументи из жалбе, којима се указује на повреду права на одбрану и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Право одбране на извођење доказа није ускраћено, нити право да се на главном претресу, у вези са налазом и мишљењем вјештака одбране, М.В., одбрана изјасни на налазе и мишљења вјештака оптужбе, Г.М., те вјештака Б.Ц., чије извођење је наредио суд. У вези са наведеним, на жалбеним приговорима да вјештак Б.Ц., уз налаз и мишљење, није доставио суду и одбрани „параметре“ које је користио при изради тог налаза, не може се основано градити тврдња о повреди права на одбрану и тиме наведену битну повреду одредаба кривичног поступка, обзиром да је тај налаз вјештак изложио на главном претресу, у условима непосредности и контрадикторности.

Изнесеним приговорима из образложења жалбе, није доведена у сумњу правилност утврђења одлучних чињеница и закључак из побијане пресуде у погледу кршења саобраћајних прописа од стране оптуженог критичне прилике, којима је проузрокована предметна саобраћајна несрећа.

Према утврђењу побијане пресуде, оптужени је критичног дана, у мјесту Д.П., општина С., управљајући моторним возилом, крећући се регионалним путем С.-Б., у смјеру Б., противно одредби члана 49. став 2. Закона о основама безбиједности саобраћаја на путевима у БиХ, започео са возилом скретање у

лијево, на локални пут за Б. и З., пресијецајући лијеву половицу коловоза, у тренутку, када је, на удаљености од око 60 метара од његовог возила, А.Х., управљајући мотоциклом марке „Уамаха ФЗР-1000“ и, крећући се из правца Б. према С., брзином од око 107 км/х, ударио предњим дијелом мотоцикла у предњу десну страну возила којим је управљао оптужени, којом приликом је, оштећени задобио тешке тјелесне повреде виталних органа, које су проузроковале његову смрт, и тиме, као учесник у саобраћају на путевима, из нехата, не придржавајући се саобраћајних прописа, угрозио јавни саобраћај и довео у опасност животе људи, усљед чега је, једно лице изгубило живот.

У образложењу побијане пресуде је детаљно изнесен садржај налаза и мишљења саобраћајних вјештака оптужбе, одбране и оног којег је одредио суд, и њихова појашњења тих налаза на главном претресу. Затим су аргументовано и критички анализирани ови налази појединачно и у међусобној повезаности, те у повезаности са другим спроведеним доказима, на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. На таквој оцјени доказа, изведен је правилан закључак да је предметна саобраћајна несрећа узрокована кршењем саобраћајних прописа наведених у изреци побијане пресуде од стране оптуженог и за такав закључак су дати ваљани и детаљно образложени разлози.

Правилност тих разлога се не може оспорити аргументима из жалбе и настојањем да се узрок предметне саобраћајне незгоде, угради у пропусте оштећеног.

У побијаној пресуди, у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, је дата критичка и садржајна анализа супростављених налаза и мишљења саобраћајних вјештака оптужбе, одбране и оног којег је одредио суд, појединачно и у међусобној повезаности, те у повезаности са другим доказима, првенствено исказа свједока, непосредних очевидаца предметне саобраћајне незгоде. Разлози за прихватање налаза и мишљења вјештака којег је одредио суд, су детаљни и аргументовани (стране 4., 5. и 6. побијане пресуде), које овај суд у цјелости прихвата, као ваљане. Њихова правилност се не може оспорити жалбеним приговорима, обзиром на дату критичку оцјену и анализу свих саобраћајно техничких параметара предметне саобраћајне незгоде у сва три налаза, у оном дијелу у којем су подударни и оном у којем је та подударност изостала. Правилно се дефинише и образлаже у побијаној пресуди да, разлике неких од тих параметара, првенствено у погледу брзине кретања мотоцикла којим је управљао оштећени, по налазу вјештака оптужбе (110 км/х) и оног који је одредио суд (107 км/х), се крећу у границама прихватљивих разлика, у односу на налаз вјештака одбране (145,53 км/х), па и друге елементе предметне саобраћане незгоде, које су биле основа за коначне закључке, који се тичу реалне могућности благовременог уочавања оштећеног од стране оптуженог, критичне прилике, и прије предузимања радње скретања моторним возилом са регионалног пута у лијево на локални пут, као обавезе из одредби члана 49. став 2. Закона о основама безбиједности саобраћаја на путевима у БиХ, чијим кршењем је узрокована предметна саобраћајна незгода.

Цијенећи све наведено, на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, правилно је примјењен Кривични закон и радње оптуженог, за које је побијаном пресудом оглашен кривим, правилно су квалификоване као кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 2. и 1. КЗ РС, јер је оптужени, критичне прилике, као учесник у саобраћају на путевима, из нехата, не придржавајући се саобраћајних прописа, угрозио јавни саобраћај и довео у опасност животе људи, услед чега је, једно лице изгубило живот.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, налазећи да аргументи из жалбе, којима се оспорава правилност и законитост побијане пресуде и у овом сегменту, нису основани.

У оквиру општих правила о одмјеравању казне, прописаних у одредби члана 37. став 1. КЗ РС, по оцјени овог суда, првостепени суд је дао правилан значај свим олакшавајућим околностима, а то су управо оне околности које се у жалби наглашавају.

У побијаној пресуди су дати ваљани и детаљно образложени разлози за сваку од утврђених олакшавајућих околности, које, и по оцјени овог суда имају карактер особито олакшавајућих околности, тако да је казна затвора изречена првостепеном пресудом, као ублажена казна, довољна и потребна мјера у циљу сврхе кажњавања, прописане одредбом члана 28. КЗ РС.

Цјенећи наведено, а на основу одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић